

IN MEMORIAM MARLEEN VAN DER VLIES

Vlaardingen, januari 2024

Marleen en de leegte van een nieuw jaar

Afgelopen woensdag vond de eerste vergadering van de diaconie plaats, het dagelijks bestuur. Onwerkelijk en zoekend. Hoe dubbel, zo aan het begin van een nieuw jaar. Je wilt elkaar al het goede toewensen voor het nieuwe jaar, maar het verlies van Marleen van der Vlies is nog zo voelbaar.

We missen op dat moment Marleen en ervaren en delen de leegte met elkaar. Marleen droeg de vergaderingen zoals zij de laatste jaren de diaconie heeft gedragen. Als voorzitter, maar vooral als Marleen bracht zij energie met zich mee, positief en gedreven. Marleen was zo betrokken bij het werk van de diaconie. Op 23 december bij haar afscheidsbijeenkomst werd die energie en betrokkenheid ook regelmatig benoemd. 'Helpen waar geen helper is', 'Er zijn voor de ander' dat was de wijze waarop zij in het leven stond, waarop zij betrokken was bij de diaconie, maar vooral bij de mensen waarvoor de diaconie verschil probeert te maken. Dat zijn de mensen die op het diaconale spreekuur verschijnen of zich melden bij de wijkdiakenen en om ondersteuning vragen, maar ook de deelnemers van bijvoorbeeld de Rooseveltweken en de bezoekers van De Windwijzer-

Vier dagen voor haar overlijden kwamen we met een aantal mensen die direct of indirect betrokken zijn bij de diaconie samen. Samen wilden we zo het jaar afsluiten, we hoopten dat ook Marleen aanwezig kon zijn. Ze wilde dat graag, maar het lukte niet meer.

We luisterden toen naar het verhaal van De Rivier en De Woestijn. De Rivier, vol van leven en plannen stroomde door dalen en langs bergen. Gedreven en vol van leven, bruisend en krachtig. Maar toen het water van de rivier bij de woestijn aan kwam liep het vast op het zand. Het water stopte plotseling met stromen. De krachtige rivier verloor haar kracht. Maar toen zei De Woestijn tegen De Rivier dat ze zich moest overgeven aan De Wind. Ze zou gedragen worden en aan de andere kant van de woestijn weer losgelaten worden. Daar zou ze weer verder kunnen stromen en haar kracht terugvinden. De Rivier vond dat eerst heel moeilijk te geloven, maar ze had geen keus. Ze gaf zich over en werd inderdaad gedragen door De Wind. Aan de andere kant van de woestijn heen kon zij weer verder stromen.

We hebben veel respect voor hoe Marleen heel lang is doorgegaan, tot zij zich uiteindelijk moest overgeven. Ze mocht en mag zich gedragen weten-

In Marleen verliezen wij een gedreven voorzitter, maar ook een vriendin. Een vrouw die, zoals gezegd, altijd positief aanwezig was, een doorzetter. We gaan en moeten verder, hoe moeilijk en dubbel ook. Maar we hebben het elkaar en Marleen beloofd. De Rivier blijft stromen.

Namens de diaconie wensen wij Hans en hun gezin alle sterkte toe in de wetenschap dat ook zij zich gedragen mogen weten.